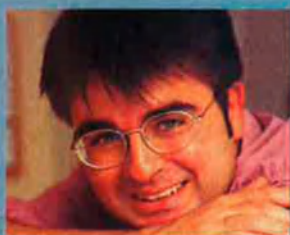

La paradoxa Pomés

Edward Voltas

"El conseller menys conegut té entre mans un assumpte de vital importància per a l'autogovern: el desplegament dels Mossos d'Esquadra en tot el territori en substitució de les forces de seguretat de l'estat"

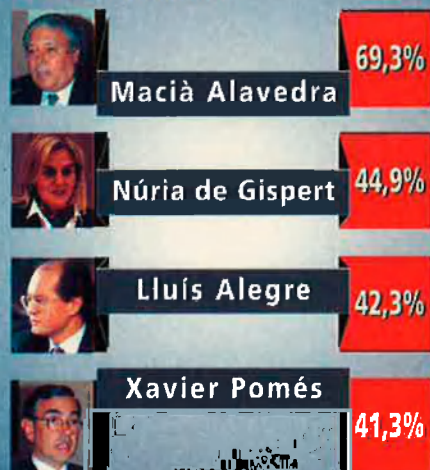
Els dies 12 i 13 de novembre, *La Vanguardia* va publicar una enquesta pre-electoral que contenia diverses preguntes al voltant de l'autogovern. Entre els resultats, un de molt significatiu: la meitat dels catalans no coneix els consellers de la Generalitat, i només Macià Alavedra gaudeix d'un índex de popularitat acceptable, tot i que discret (un 69,3%). El rotatiu barceloní, amb molt bon criteri, va destacar-ho en la portada del dia 13, però han passat dues setmanes i la qüestió no ha aixecat el debat que sens dubte mereix.

Algú segurament dirà que la manca de popularitat dels nostres consellers és deguda a una concentració excessiva de la imatge del govern català en la figura de Jordi Pujol. Jo assajaria altres respostes, com ara que el grau de popularitat d'un governant és proporcional a la incidència de la seva gestió en la vida diària de la gent; o bé que, malgrat els esforços dels mitjans informatius de vocació catalana, el sistema mediàtic espanyol continua imposant l'*star-system* polític de Madrid en l'imaginari col·lectiu dels nostres conciutadans.

Sigui com sigui, no és normal —no ha de ser normal— que els catalans no coneguin els integrants del seu govern. I resulta encara menys normal que el conseller menys conegut sigui el de Governació, màxim responsable de la policia del país i número dos en la jerarquia del Consell Executiu. Xavier Pomés (vegeu el gràfic) només és identificat per un 41,3% dels enquestats, per darrere fins i tot del secretari general de Presidència, Joaquim Pujol i Figa, una persona que surt molt poc als diaris i gens a la televisió, i que ocupa un lloc caracteritzat precisament per la necessitat de grans dosis de discreció.

Paradoxalment (primera paradoxa), el conseller menys conegut té entre mans un assumpte de vital importància per a l'autogovern: el desplegament dels Mossos d'Esquadra en tot el territori, en substitució de les forces de seguretat de l'estat. Un projecte que, tant pel que té de simbòlic com des del punt de vista del poder efectiu, es pot qualificar com la gran aposta de l'autonomia catalana en el tombant de segle: si es compleix l'acord signat pel Govern espanyol i la Generalitat en el marc de la Junta de Seguretat, en deu anys els mossos seran la principal policia del país i es responsabilitzaran de totes les tasques de seguretat ciutadana i de policia judicial. I si no es compleix l'acord perquè un hipotètic futur govern del PP el converteix en paper mullat, correspondrà a Pomés plantejar públicament la batalla política i competencial amb Madrid.

Índex de popularitat dels consellers

FONTE: Institut Opinó (La Vanguardia, 13-11-95)

ORIOL MARTÍ

Sembla obvi deduir que si algun conseller ha de veure potenciat el seu pes polític dins el govern català en la pròxima legislatura, aquest és el de Governació. Ho necessita el conseller —que té al seu davant dos autèntics pesos pesants (Belloch i Margarita Robles), i que en cas de victòria popular el mes de març s'haurà d'encarar amb algun dels falcons d'Aznar (Álvarez Cascos? Trillo?)— i ho necessita el mateix projecte de desplegament, que reclama un lideratge polític clar.

Quan Pomés va ser nomenat conseller, es va dir d'ell que era un bon tècnic, però que tenia un perfil polític baix. Aquest era el punt de partida, i les previsions s'han acomplert. D'una banda, la seva gestió fins ara s'ha caracteritzat per l'eficàcia: ha introduït criteris de racionalitat en l'organització interna del departament; ha afrontat amb solvència la lluita contra els incendis d'aquest estiu; ha dirigit correctament el desplegament dels mossos a Osona; i ha recollit elogis per la forma en què ha organitzat la celebració de les eleccions autonòmiques. Una gestió eficaç que l'ha consolidat en la Conselleria —si no hi ha sorpreses—, però que (segona paradoxa) no ha servit per convertir-lo en un primera fila de la política catalana.

Pomés ha de fer el segon pas, i això depèn, a parts iguals, de la seva actitud, del joc polític que se li atorgui, i de l'atenció que els mitjans de comunicació dediquin a la qüestió del model policíac. En l'actual conjuntura, el conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya no pot ser simplement un bon gestor. Ha de ser un polític amb majúscules.